

ної кількості наукових робіт. Багато нинішніх науковців України, Росії, Білорусі, Молдови вважають себе учнями Д.Я. Телегіна.

Дмитро Якович був одним з організаторів та активним членом Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, майже 30 років очолював секцію охорони пам'яток археології Головної ради. Завдяки неспокійній вдачі вченого було обстежено і врятовано десятки об'єктів археологічної спадщини під час охоронних експедицій Товариства. Серед них однією з найрезультативніших була експедиція "Славутич" з обстеження зони розмиву берегів Дніпрових водосховищ. Дмитро Якович ініціював розробку і встановлення охоронних знаків, підготовку 17 обласних і декількох районних довідників з пам'яток археології. Науковець був чудовим популяризатором надбань академічної науки: завдяки його науково-популярним статтям та брошурам виховано десятки аматорів з вивчення і збереження культурної спадщини України.

Серед багатьох захоплень Дмитра Яковича одне з провідних місць посідало вивчення історії та матеріальних решток українського козацтва. Саме тому наприкінці 1980-х років він ініціював створення лекторію "Часи козацькі" при УТОПІК. Пізніше організував при Товаристві постійно діючу експедицію з тією ж назвою, а у 1991 р. було зареєстровано Науково-дослідне підприємство (Центр) "Часи козацькі", який став справжнім координаційним центром з дослідження пам'яток доби козацтва. Широкий розголос отримали науково-практичні конференції "Нові дослідження пам'яток козацької

доби в Україні" та збірки матеріалів цих зібрань археологів, істориків, краєзнавців, філологів, музейників, аматорів з різних регіонів України та сусідніх держав. Завдяки науковому таланту та організаторським здібностям Дмитра Яковича вперше у вітчизняній історіографії підготовлено і видано навчальний посібник "Археологія доби українського козацтва XVI–XVIII ст."

Д.Я. Телегін працював майже до останньої хвилини життя. Ще незадовго до 90-річчя він серйозно опрацьовував проблеми індоєвропейістики. Створив семінар з цієї теми при Центрі пам'ятокознавства НАН України і УТОПІК та Інституті археології. Мріяв видати збірку статей з індоєвропейських досліджень. Працюючи з 1994 до 2009 року на посаді провідного наукового співробітника Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника, Дмитро Якович зініціював створення "Лаврського альманаху", організував групу з розробки електронної бази даних пам'яток археології України, вивчав тему зв'язків Києво-Печерської лаври із Запорозькою Січчю.

Наукового доробку Дмитра Яковича могло би вистачити на кілька наукових біографій. Коли помирає людина такого масштабу, вона відходить тільки фізично — його справи, ідеї, відкриття продовжують жити, а пам'ять про нього будуть нести покоління його учнів, колег, охоронців археологічної спадщини.

Вічна пам'ять Вам, Громадянин, Учений, Учитель, Людина!

Від редакційної колегії Олена Титова

Світлої пам'яті Володимира Назарука

13 жовтня 2011 року після тяжкої хвороби пішов з життя Назарук Володимир Миколайович — директор Спеціального науково-реставраційного виробничого управління, голова Ревізійної комісії Товариства.

Народився Назарук В.М. в листопаді 1948 року. Після служби в радянській армії працював у будівельному управлінні тресту "Київміськбуд", отримав освіту в Київському інженерно-будівельному інституті. З вересня 1982 р. працював в реставраційному управлінні Товариства: начальником виробничо-технічного відділу, головним інженером, а з липня 1994 р. і до останнього дня — директором.

Назарук В.М. присвятив все своє коротке життя реставраційній справі. Впродовж 30 років опікувався проблемами збереження пам'яток народної

архітектури. Весь тягар, пов'язаний з підтриманням в належному стані об'єктів Музею народної архітектури та побуту України в умовах вкрай обмеженого фінансування, взяв на себе очолюваній їм нечисленний колектив Управління.

Високий професіоналізм і безмежна відданість улюбленій справі, принциповість і безкомпромісність вирізняли цю чуйну і високоморальну людину серед інших, були підставою для обрання його на VIII і IX з'їздах Головою Ревізійної комісії Українського товариства охорони

пам'яток історії та культури.

Пам'ять про Назарука В.М. назавжди збережеться серед тих, хто його знав і працював з ним.

Головна рада Українського товариства охорони пам'яток історії та культури